GDE SE PRIČE ZAVRŠAVAJU

Minhen

– Ne mogu da verujem, bočica vode je skoro četiri evra!

– Aerodrom, šta ćeš. Ali su zato čaj i kafa besplatni.

– I šta sad, treba da natočim vodu i čekam da se ohladi?

– Ako si frik, ili da daš četiri evra.

– Nema šanse, iz principa. Idem po čaj, hoćeš još jedan?

– Ne mogu više, donesi mi kafu ovaj put.

Aparat je proizvodio vrlo neprijatan zvuk dok je pripremao napitke. Odmah pored, bio je deo predviđen za pušenje – mala staklena prostorija puna ljudi i dima. Posmatrao sam ih, bili su nalik na instalaciju na izložbi. Verovatno bih dugo stajao tako, da me Maša nije pozvala.

Imala je lep dubok glas koji baš i nije išao uz krhku građu. Nosila je belu majicu i crnu suknju do kolena. Često je zabacivala za uho nekoliko pramenova smeđe kose koji su ispadali iz punđe. Narukvice bi tada skliznule niz podlakticu uz prijatno zveckanje. Sedeli smo u polupraznom delu minhenskog aerodroma, pored ogromnih prozora koji su gledali ka pisti. Čekali smo nastavak putovanja, ona do Bostona, ja do Lisabona. Upoznali smo se tog jutra.

– Jesi li bila ranije u Nemačkoj?

– Nisam.

– Ni ja, ali kad god sam je zamišljao, bilo je baš kao sada – oblačno nebo i sitna kiša.

– Ovo se ne računa, pošto smo na aerodromu.

– A, gde je on, u Bocvani?

– Aerodrom je posebna vrsta prostora. Svuda su isti, prilično bezlični, i nikada se ništa ne dešava. Kao reklama, ušminkan izolovan život. Vidiš kišu, ali ne možeš da pokisneš. Jeftini parfemi i skupa voda. Nasmejani umorni ljudi...

– Baš si razmišljala o tome...

– Često putujem, zato.

– Dobro, neka ti bude, nismo u Nemačkoj. Ali to nije razlog da ne iskoristimo njihovu histeriju oko evropskog prvenstva i ne odigramo neki stoni fudbal, na onim stolovima tamo.

– Nisam ni za kakvu fizičku aktivnost ovako rano. A i razbila bih te.

– Ma, kako da ne...

– Bolje da se igramo pričama.

– Kako to misliš?

– Nađemo nekoga i zamišljamo njegov život, pa čija bude zanimljivija. Evo, recimo, ovaj par preko puta nas.

– Može.

– Počni ti.

– Daj mi samo minut.

Muškarac i žena u poznim pedesetim, dobro izgledaju za svoje godine. On nosi belu majicu i drap pantalone; oči su mu plave, a kosa proseda. Ona ima safari košulju i suknju boje peska, dok su joj kratka kosa i oči tamnosmeđe. Ćute sve vreme dok ih gledam. Žena čita knjigu i povremeno zamišljeno gleda napolje...

– U braku su, imaju ćerku Francisku od dvadeset dve godine koja je zimus otišla u Australiju kod prijateljice. Tamo se zaljubila u surfera iz Amerike koji je bio u potrazi za velikim talasima. Počeli su da žive zajedno. On je davao časove surfovanja, a ona nemačkog jezika. I ne bi bilo nikakvih problema da se momak ne zove Okean i da nema trideset četiri godine. Uve, tako se zove ovaj tip preko puta, pre otprilike toliko godina živeo je u Americi; u hipi komuni gde se rodilo dosta dece koja su mogla biti i njegova. Među ostalima i Okean... Čekaju let za Melburn u pola jedanaest...

– Ne mogu sad da izbacim imena iz glave... Nebitno, neka budu Uve i Franciska Zonenberg, recimo. Zaboravićemo mišićavog Okeana. Ali se žena zove Tia i poreklom je iz Libana, arheolog po profesiji. Često je ćerku vodila sa sobom kada je išla na teren. Jednom, u okolini Damaska, Franciska se zaljubila u mladog volontera iz Sirije...

– Kako se zove?

– Aladin... Šta se mrštiš, tvoj se zove Okean, pobogu.

– Ma dobro...

– Njena prva velika ljubav u životu... Na rastanku mu je obećala da ga neće zaboraviti. Plakala je narednih devet dana... Sreli su se u Londonu posle pet godina. Radila je kao didžej i klizila u heroinsku zavisnost. On je studirao antropologiju. Preselila se kod njega. Život joj je opet imao smisla. Dok Aladin nije nestao. Hamurabi, njegov brat od strica...

– Ništa nisam rekao.

– Rekao joj je da su ga ubili britanski špijuni. Istina je bila da ga je ubio on, jer je Aladin ukapirao da mu je brat povezan sa teroristima koji planiraju veliki napad u Londonu. Potpuno slomljena, Franciska mu je poverovala. Opet je počela da se drogira. Sve više vremena provodila je sa Hamurabijem i njegovim društvom koje ju je snabdevalo heroinom. Videli su u njoj zgodan materijal. Duševnu enigmu koja se najlakše poštapa iščašenim vrednostima. Tako je, posle nekog vremena, sa torbom eksploziva ušla u metro. Iako je od malena znala da je bila usvojena, nije imala pojma da ima sestru bliznakinju. Srele su se baš tog dana u vagonu koji će svakog trenutka da eksplodira. Stvari su došle na svoje mesto, ali prekasno. Nije postojao sistem za prekidanje detonacije. Uzela je sestru za ruku, odvela je u drugi kraj vagona i zagrlila. Jedna je preživela i lekari se bore za njen život. Ne znaju koja. Uve i Tia čekaju let za London u petnaest do deset.

– E, brate, pretera ga. Kô španska serija.

– A tvoja je pa mnogo bolja... Nemaš predstavu kakve sve priče postoje.

– Da, ali zar ne treba kao da liči na istinitu?

– Sve priče su istinite...

Najavili su ukrcavanje za njen let.
– Bilo kako bilo, trebalo bi da krenem.
– Hajde samo da mi daš broj telefona, pa da se čujemo za taj stoni fudbal...
– Jeste, pa da te ubije brat od strica, a mene zbunjenu prevede u militantne zilote.
– Ne, ozbiljno.
– Kako to misliš, ozbiljno?
– Što?
– Pa, znaš da ne postoji moj broj telefona.
– Ne razumem.
– Razmisli malo.
– Misliš...
– Da... I zato je bolje da se ovde završi. Treba da prepoznaš to.

Lisabon

Na karti je sve izgledalo jednostavnije. Nije bilo nikoga u blizini od koga bih potražio pomoć, pa sam stajao na raskrsnici i čekao. Onda sam primetio devojku na suprotnoj strani ulice. Krenuo sam ka njoj. Bila je srednjeg rasta, kratke crne kose. Nosila je svetlozelenu haljinu koja je nošena vetrom povremeno otkrivala kolena. Kada sam joj prišao, opazio sam raznobojno nalakirane nožne prste.
– Excuse me miss, may I ask you something?
– Saluton. Cu mi povas helpi vin?
– I'm looking for Cidade de Universitas, Aula magna, do you know, maybe, where is it?
– Vi perdigis? Pluiru rekte, poste iru maldekstren.
– Pobogu! Do you speek English? Please. Ne mogu da verujem.
– Kion vi volas?
– Do you speek any other language, French? Parlez–vous francais?
– Francan lingvo mi ellernadis en infaneco.
– Ou est Aula magna?
– Ci tio tre placas al mi.
– Srećo, imaš lepe noge, ali si za jezike izgubljen slučaj – lost case, understand? Đavola razumeš.
– Vi estas stulta. Mi estas lingvemulo.
– Ništa, ljubavi. Goodbye!
– Majstore, tebe bole i ruke i noge dok pričaš.
– A!?
– Maca pojela jezik, je li?
– Nije fora, šta me zezaš na tom portugalskom.
– Nije portugalski nego esperanto.
– Esperanto?!
– Usavršavam ga, pa sam ti odgovarala na njemu. Ali tebi bi, vidim, mogao da prođe i kao švajcarski.
– Šta će ti to u životu?

– Ja sam lingvemulo – frik za jezike. To mi je četrnaesti koji sam naučila.

– Kako da ne: srpski, hrvatski, bosanski, cnogorski, leskovački...

– Nisu svi, šta si lupio, *lost case*, kao ti... Šalim se. Moji su se često selili dok sam bila mala. Francuski, flamanski i srpski su mi praktično maternji. Posle prvih sedam sve je išlo lakše.

– Zezaš? Koji ti je bio najteži?

– Arapski.

– Brate mili...

– To je dobra stvar kada se seliš stalno.

– Živiš ovde?

– Trenutno da. Zaljubila sam se u nebo. Pogledaj ga samo... U svakom trenutku dovoljno je da digneš glavu i osetiš ushićenje...

Zaista je bilo lepo. Iz pravca mora nailazilo je mnoštvo sitnih oblaka; kao da je neki sejač rasuo zrna po nebu. Presecao ih je trag aviona koji se krivio u ogroman bumerang. Nijansu plave boje poželeo sam da upamtim zauvek.

– Je li, što nema nigde nikoga?

– U ovo vreme obično se svi odmaraju, a i Portugal uskoro igra protiv Češke.

– Aha...

– Šta ti radiš u životu?

– Pišem priče.

– Svi pišu priče. Mislila sam ovako...

– Šta znam... Pokušavam da nađem pravu meru.

– I, je l' ti uspeva?

– Kako kad. Nego, hajde nauči me nešto na esperantu?

– Da vidimo... Kiel vi nomigas? Kako se zoveš?

– Kiel vi nomigas?

– Mi nomigas Miroslava. Šta je smešno?

– Iznenadilo me je što imaš tako obično ime.

– Nije moja krivica. A i ne fali mu ništa. Portugalcima je baš zanimljivo.

– Bolje bi ti stajalo Mercedes, Emanuela, Inge...

– Franciska...

– Otkud ti to?

– Nemoj da se praviš blesav... Aula magna je tu pravo, pa onda desno kod onog semafora. Najveća zgrada, ne možeš da promašiš. A sad me izvini, žurim.

– Kako se oprašta na esperantu?

– Gis revido je do viđenja, a zbogom je adiau.

– Valjda bi trebalo da kažem adiau.

– To zavisi od tebe... ako me razumeš?

– Ali postoje neka pravila...

– Ne moraš uvek da ih se držiš.

– Bojim se da ne pokvarim.

– Onda nemoj ništa da kažeš. Okreni se i idi. A ja odoh da gledam utakmicu sa prijateljima, pijem sangriju i jedem sardine. Biću na trgu kod stanice Santos.